

FOLK OG LAND

NR. 9 — 10. ARGANG

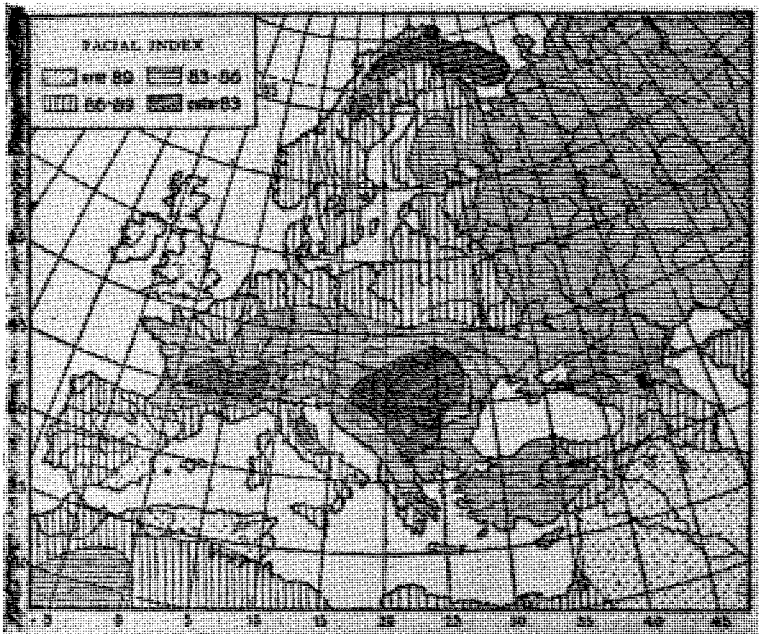
LØRDAG 4. MARS 1961

LØSSALG 75 ØRE

Fru Ase Storsæter
Mjrdalen 21 B

ETHNOLOGISK INTRODUKSJON

En oversikt av Edward Langford i det britiske tidsskrift Northern World

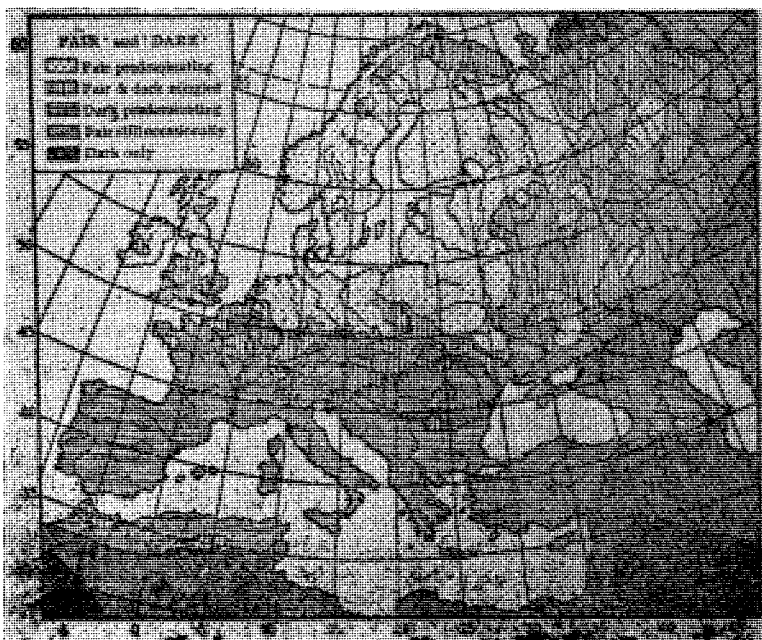
nedstammer fra de allertidligste former for liv. Men endog før mennesket kom tilsyne, eksisterte der en rekke variasjoner av forskjellige forbilder på mennesket, som bekjempet hinannen ved de sjeldne anledninger når de streifet ut fra sine hjemsteder, for verdens befolkning av menneskelige og nesten menneskelige dyr var meget liten.

Utvikling og tilbakegang

Ved den tid vi er kommet frem til arkeologiens og historiens optegnelser, bekrefter vitenskapen, at for titusen år siden var grunntypene (eller underartene), som vi idag vet allerede den gang eksisterte, langt skarpere differensiert enn idag. Allerede den gang fant der sted blanding i utkantene. Vi vet, at i noen deler av verden blandet visse underarter seg med hinannen, endog med den siste nesten - menneskelige type, som gikk på jorden. De fanget uten tvil hunnene og slo ihjel de mannlige. Det er den gamle, meget gamle historie om kryssningsavl.

Mens alt dette hendte i de tidlige dager av menneskets historie, var de menneskelige stammer ennå såvidt spredt at naturens hagekniv, de differensierende virkninger i utviklingen, som hadde sin årsak i klima, ernæring og geografi, ennå holdt kantene temmelig skarpe mellom underartene. *Forts. side 6*

I. Skjønt en undersøkelse av menneskerasens opprinnelse og inndeling gjennom årtier har samlet en sammenhengende og meget fullstendig sum av kunnskap om emnet, så er det uheldig at politiske og følelsesmessige krefter har undertrykket denne kunnskap i de siste to tiår. Resultatet er, at i en tidsalder, da den ethnologiske inndeling blir stadig mer fullkommen ved tekniske fremskritt i blodgruppeanalyser, har i sin alminnelighet få mennesker noe kjennskap til ethnologiens stimulerende lære. A begynne med en ting betyr bare én ting, nemlig å begynne med livet selv. I denne henseende kan man sikkert regne med at leseren vil forstå og vurdere, hvorledes jorden skapte selve livet, idet materien, stoffet på jorden ble stadig mer variert og hvorledes kompliserte og ustabile molekyler ble skapt. Gjennom universets naturlover, som øvet sin innflytelse på disse i høy grad og eftersom de primitive, levende sammensetninger ble mer kompliserte og vekslende, finner vi at både plante- og dyrelivet utvikler seg til tallrike arter, som ikke innbyrdes var forplantningsdyktige, og som hver i sin tur blomstret ut i en mangfoldighet av underarter. (En underart er en gruppe individer, som er på vei til å bli en egen art, men som ennå ikke har vært isolert lenge nok eller har hatt tid til å bli tilstrekkelig egenartet til å miste evnen til å få avkom med de øvrige). Slik gikk det til, at for mindre enn én million år siden en av de høyeste former for liv, nemlig den antropoide gruppe av pattedyrene sluttelig produserte HOMO SAPIENS. Men dette foregikk bare under en meget langsom prosess, hvorunder det ikke var mulig å si på et bestemt tidspunkt: Dette er menneske og det bare et urmenneske. Hvorvidt alle mennesker stammer fra en «felles opprinnelse» eller ikke, er et spørsmål, som almindelig misforståes. Alle mennesker kom fra en felles opprinnelse, en opprinnelse som de deler med apene, med dyrene på marken, fiskene og endog plantene — for alle

hatt tid til å bli tilstrekkelig egenartet til å miste evnen til å få avkom med de øvrige). Slik gikk det til, at for mindre enn én million år siden en av de høyeste former for liv, nemlig den antropoide gruppe av pattedyrene sluttelig produserte HOMO SAPIENS. Men dette foregikk bare under en meget langsom prosess, hvorunder det ikke var mulig å si på et bestemt tidspunkt: Dette er menneske og det bare et urmenneske. Hvorvidt alle mennesker stammer fra en «felles opprinnelse» eller ikke, er et spørsmål, som almindelig misforståes. Alle mennesker kom fra en felles opprinnelse, en opprinnelse som de deler med apene, med dyrene på marken, fiskene og endog plantene — for alle

hatt tid til å bli tilstrekkelig egenartet til å miste evnen til å få avkom med de øvrige). Slik gikk det til, at for mindre enn én million år siden en av de høyeste former for liv, nemlig den antropoide gruppe av pattedyrene sluttelig produserte HOMO SAPIENS. Men dette foregikk bare under en meget langsom prosess, hvorunder det ikke var mulig å si på et bestemt tidspunkt: Dette er menneske og det bare et urmenneske. Hvorvidt alle mennesker stammer fra en «felles opprinnelse» eller ikke, er et spørsmål, som almindelig misforståes. Alle mennesker kom fra en felles opprinnelse, en opprinnelse som de deler med apene, med dyrene på marken, fiskene og endog plantene — for alle

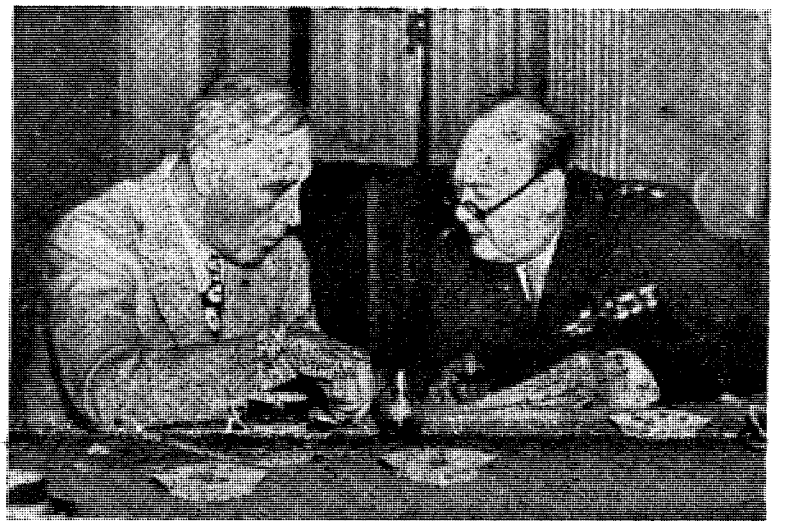
hatt tid til å bli tilstrekkelig egenartet til å miste evnen til å få avkom med de øvrige). Slik gikk det til, at for mindre enn én million år siden en av de høyeste former for liv, nemlig den antropoide gruppe av pattedyrene sluttelig produserte HOMO SAPIENS. Men dette foregikk bare under en meget langsom prosess, hvorunder det ikke var mulig å si på et bestemt tidspunkt: Dette er menneske og det bare et urmenneske. Hvorvidt alle mennesker stammer fra en «felles opprinnelse» eller ikke, er et spørsmål, som almindelig misforståes. Alle mennesker kom fra en felles opprinnelse, en opprinnelse som de deler med apene, med dyrene på marken, fiskene og endog plantene — for alle

hatt tid til å bli tilstrekkelig egenartet til å miste evnen til å få avkom med de øvrige). Slik gikk det til, at for mindre enn én million år siden en av de høyeste former for liv, nemlig den antropoide gruppe av pattedyrene sluttelig produserte HOMO SAPIENS. Men dette foregikk bare under en meget langsom prosess, hvorunder det ikke var mulig å si på et bestemt tidspunkt: Dette er menneske og det bare et urmenneske. Hvorvidt alle mennesker stammer fra en «felles opprinnelse» eller ikke, er et spørsmål, som almindelig misforståes. Alle mennesker kom fra en felles opprinnelse, en opprinnelse som de deler med apene, med dyrene på marken, fiskene og endog plantene — for alle

O. K.:

Roosevelts krigspolitikk i ny belysning

Han ville ødelegge Tyskland og gjøre England maktesløst for å fremme sine planer om én raseblandet verden styrt av kretsen rundt New York

De to hovedskyldige — —

Roosevelt ønsket et delt Tyskland og et maktesløst England for å kunne fremme sine planer om én verden.

Det er nydemokratene mening at Hitler ville lage én verden med seg selv på toppen, og så underkue og tyrannisere alle mennesker på jorden. Det var derfor bare rett og riktig at Roosevelt delte Tyskland, og ville rasere den tyske industri og ville gjøre Tyskland om til et jordbruksland.

Det er også riktig, mener nydemokratene, at England blir gjort maktesløst og at det mister sine kolonier.

Og nu tror nydemokratene at F.N. vil ordne sakene, og gjøre det som Hitler ikke fikk lov til, nemlig å lage én verden, med F.N.s generalsekretær på toppen. Også skal F.N.s tusenårsrike komme.

At Roosevelt ville lage én verden kan det ikke være noen tvil om. James F. Byrnes skriver om det i sin bok «Ærlig talt».

I en tale i 1942 sier Byrnes: «Vi må vise veien for én verden, der friheten får stadig større råderom». I en annen tale sier han: «Det må være én verden for oss alle — ellers blir det ingen verden for noen av oss».

På Jalta-konferansen var Stalin i perlehumør og han skålte for Roosevelt og beskrev presidenten som «den mann som først og fremst hadde smidd de redskaper som hadde ført til verdens mobilisering mot Hitler».

Stalin sa også til Harry Hopkins: «Uten amerikansk intervensjon i de to siste krigene kunne Tyskland ikke blitt slått».

(Forts. side 2)

En verden — —?

Roosevelts krigspolitikk

(Forts. fra s. 1)

Byrnes begynner boken sin slik: «Det var hundre tusener av stemmer som åpnet øynene mine for faren. Tyskerne var opstillet i strake geledder foran meg og det steg et hyllingsrop opp fra dem.

Det var i Nürnberg i september 1937».

Byrnes forteller videre i boken sin om hvordan han reiste innom London og satte fart i de engelske rustningene, at han så dro hjem til Roosevelt og gav rapport, og om hvordan både Roosevelt og han satte alle krefter i bevegelse for å få Amerika til å ruste opp. Han forteller om hvordan de fikk i stand «Låne- og leieloven», og til slutt lykkedes det dem å få Amerika inn i krigen».

Hele tiden var det amerikanske folk mot krigsdeltagelse. Republikanerne gikk til valg på programmet: «Det republikanske parti motsetter seg bestemt at nasjonen blir trukket inn i en fremmed krig.»

Demokratene gikk inn for: «Vi vil ikke delta i en fremmed krig og vi vil ikke sende våre arméer, flåter eller luftstyrker til kamp i fremmed land utenfor det amerikanske kontinent».

Men Byrnes og Roosevelt klarte å få føyet til et tillegg: «unntagen i tilfelle av angrep».

Da så Japan ble provosert til angrepet på Pearl Harbour, var saken klar. Roosevelt hadde klart å manøvrere Amerika inn i krigen, mot det amerikanske folks ønske og under den parole, at Hitler ville lage én verden.

Men var det Hitlers mål å lage én verden? Det er ingen ting som tyder på det.

Leser man Hitlers skrifter så ser man at det var Hitlers mål å lage en sterk nasjonalstat av Tyskland og Østerrike, og å revidere Versailles-traktaten for begge lands vedkommende. Under hele krigen undgikk han bevisst å ordne forholdet til de okkuperte stater både i syd, vest og nord, og i «Mein Kampf» sier han at han vil stoppe «germanertoget mot sør og vest».

Og han undgikk hele tiden å «krenke Englands stolthet» for at ikke slike krenkelser skulle hindre Englands anerkjennelse av det nye tyske forbund.

Men det er også helt klart at en slik sterk nasjonalstat, kom alvorlig i veien for Roosevelt's planer om én verden. Derfor måtte den slås ned og knekkes. Og alle midler måtte brukes. Og derfor grep Roosevelt til det selvmorderiske middel å dele Tyskland og dele Europa med Sovjet.

Byrnes forteller at delin-

gen ble bestemt på et møte i Quebec i september i 1944. Det var et slags toppmøte mellom amerikaneren Roosevelt, briten Churchill, og israeliten Morgenthau. Hverken den amerikanske utenriksminister, eller krigsminister var til stede. Byrnes skriver. «Det viste seg at Quebec-konferansen var av den største betydning. Man kom for eksempel til enighet om de soner de engelske og amerikanske styke skulle okkupere i Tyskland.»

Det var også «toppmøtet»s bestemte mening at russerne skulle ha hele Berlin. Chester Wilmot skriver i sin bok «Kampen for Europa» (side 559): «Roosevelt hadde sagt at det ikke var politisk ønskelig at de vest-allierte kom frem til Berlin for russerne», — — «den 2. mai 1945 hadde russerne tatt hele Berlin». Og den 7. mai underskrev Jodl kapitulasjonsdokumentet. Han sa blant annet:

«I dette øyeblikk kan jeg bare uttrykke det håp at seierherren vil behandle dem (det tyske folk og de tyske vepnede styrker) med mildhet». Wilmont sier videre: «Det kom intet svar».

Årsaken til at amerikanerne i dag holder Vest-Berlin, er at Eisenhower hadde rykket inn i Sovjetsonen frem til Elben, og dette svære landstykket ble så byttet bort med Vest-Berlin.

I Quebec var planene lagt og i Jalta ble de stadfestet. Byrnes skriver: «I Jalta var presidenten gått med på at russerne skulle få områdene øst for Curson-linjen, og for å utligne det hadde han også vært enig i at Polens grense i vest skulle rykkes en del fremover.

I Potsdam hadde vi forpliktet oss til å støtte russernes krav på Königsberg og det verdifulle Øst-Preussen når disse spørsmålene kom opp i fredskonferansen. I øyeblikket hadde vi også godkjent deres fait accompli i Øst-Tyskland og hadde truffet en erstatningsavtale som de dengang mente kunne godtas».

I Jalta hadde også Vest-maktene godkjent tysk slavearbeid for de allierte.

Alle ting firte Roosevelt på, for som Byrnes skriver: «Vår viktigste oppgave på denne konferansen (Jalta) var å oppnå enighet om Dumbarton Oaks-forslagene som trakk opp de generelle retningslinjene for en internasjonal fredsorganisasjon» (F.N.)

Det kan ikke være noen tvil om at det var F.N. idéen om én verden på kommunistisk og materialistisk grunnlag som fikk Roosevelt til å begå den nyere tids største politiske feilgrep.

På side 145 i boken sin skriver Byrnes: «Og fremfor alt var det (London-møtet) en prøve på om vi virkelig trodde på det vi sa om én verden og det vi fremholdt om kollektiv sikkerhet —».

Chester Wilmot sier i Kampen for Europa (side 124) at Roosevelt sa til William Bullitt: «Jeg har en følelse av at det eneste Stalin tar sikte på, er sikkerhet for Russland, og jeg tror — hvis jeg strekker meg så langt jeg kan og ikke ber om noe til gjengjeld — at han — noblesse oblige, (adelskap forplikter) ikke vil prøve å annektere noe land og at han vil arbeide for én demokratisk og fredelig verden».

Men det var ikke bare Tyskland Roosevelt ville ødelegge for å få utført sin vanvittige idé om én verden styrt fra New York under prosemittisk ledelse. Han ville også ødelegge England. Wilmont sier at Roosevelt «så en sjanse til å insistere på at koloniene ikke skulle leveres tilbake til deres opprinnelige eiere».

På reisen til Jalta sa Churchill: «Herr president, jeg tror sannelig at De prøver å ødelegge Det britiske imperium».

Roosevelt grep bevisst inn i den europeiske krig for å ødelegge både Tyskland og England, og for å skape én verden, bygget på den nye form for kommunisme.

Nu skal det ikke lengere være proletariatets diktatur, men flertallets diktatur, det demokratiske 51 % diktaturet. Og det fins farvede nok i Roosevelt's og Kennedy's verden til å lage et ekte materialistisk og kommunistisk 51 % diktatur med New York som sentrum.

I 1945 delte Stalin og Roosevelt Europa.

I dag deler Krustsjov og Kennedy Europas kolonier. Og europeerne jubler og venter på F.N.'s tusenårige rike og på én verdens raseløse og udemokratiske 51 % diktatur, mens Sovjet og Kina spekulerer på hvordan de skal få delt verden mellom seg.

O. K.

Tomt i Oslo

kjøpes for enebolig. Byggeklar nå eller senere. Bill. mrk. «1—2 mål» i eksp.

Sørg for

at forsendelsen av FOLK OG LAND ikke stanser — ved straks å ordne med bladpenene hvis du ikke har gjort det.

General Jodl's siste opptegnelser

Som blant meget annet godt stoff finnes i Deutsche Soldatenkalender 1961

Fra Schild-Verlag i München har FOLK OG LAND mottatt til anmeldelse «Deutsche Soldatenkalender 1961».

Det er 9. slik kalender som utkommer, og som sine forgjengere byr den på noe for enhver smak, både for den som vil fordype seg i fortidens tyske hær og for dem som er interessert i det nye Bundeswehr.

Soldatenkalenderen er et rikt illustrert skrift på hele 248 sider og byr altså, foruten de rent kalendariske opplysninger, på en masse lesestoff. Som en prøve gjen- gir vi hva kalenderen beretter om generaloberst Alfred Jodl's skriftlige etterladenskaper i Nürnberg:

Efter prosessåpningen, november 1945:

«Overalt der hvor det tyske folk møter den allierte rett i søkningen efter krigsskylden, der må en også kunne vente av en dom at den blir anerkjent av det tyske folk som rettferdig og ikke blir avvist som en tilsidesettelse av tysk rettsopfatning. I denne prosess er det dette det kommer an på mere enn noe annet. Men — — det koker i meg efter at jeg har lest anklagen. Man gjør som i 1918. Hvis denne krig skal ha hatt noen mening, så må det iallfall vokse frem av den en forsoning i Europa om ikke i hele verden. Istedenfor den vold som forårsaket den siste krig og som tilkjempet seg seiren, så der tilslutt fremstå en rett som blir anerkjent fra alle sider. For ellers er ikke menneskene og folkene kommet et skritt videre. Nå — anklagemyndigheten er ikke retten. Jeg er blitt rasede over den summariske påstand om at de anklagede personlig har beriket seg i de besatte områder. Om de virkelige forbrytelser hører jeg nå for første gang og man vil ikke innrømme dem — —

29. november 1945: «Anklagen om at vi alle har visst om disse tilstander er falsk.

Generaloberst Jodl i Nürnberg

Jeg ville ikke ha båret en slik viten en dag».

7. juni 1946 til sine vitner:

«Det gjør meg vondt hvis vi på grunn av disse vitneut-sagn skal komme i et dårligere forhold enn tidligere. Bring ikke ofret for meg, men for det tyske offiserskorps — — Jeg har bare den eneste bønn, at dere også i denne uvante kamp vil hevde dere som de oppreiste menn jeg alltid har skattet dere som, og ikke la dere ryste i deres soldatlike holdning ved raffinerte spørsmål og skjulte trusler, — —

Retten skal erkjenne at Wehrmachtsführungsstab ikke var en sammensvergelse av gangstere, men en stab offiserer, som hadde sine tradisjoner og sin egen idéverden, men som også trofast holdt sin ed og gjorde sin plikt. At denne lydighet ikke var slavisk, men meget ofte mandig motstand til grensen av det mulige, det vet enhver offiser i Wehrmachtsführungsstab».

Efter anklagernes taler 26. juli 1946: «— — Min skjebne har jeg for et år siden lagt i hendene på en høyere makt, rede til å dø hver dag. Kanskje kan jeg gavne Tyskland mere under jorden enn over».

Av hans slutningsord 31. august 1946: «— — For jeg tror og bekjenner: Plikten mot eget folk og fedreland står over enhver annen. Å oppfylde den var min ære og høyeste lov. Det er jeg stolt av. Måtte denne plikt i en lykkeligere fremtid bli erstattet med en høyere: Plikten mot menneskeheten».

Efter frifinnelsen av «Gruppe generalstab» 29. september 1946: «En glede var avgjørelsen om de øverste førerers gruppe. Kanskje har også jeg kunnet bidra noe til det og det er en lykkebringende følelse at jeg, selv om jeg kanskje har kjempet omsonst for meg selv, dog har kunnet hjelpe mine kamerater — —».

Efter dommen 1. oktober 1946: «Kanskje må en rettferdig falle for at hans krav kan bli vuggen for en ny menneskerett. Kanskje redder

Jodl's grav —

(Forts. side 3)

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE**Når den gamle vin gjærer**

Dagbladet forteller over fem spalter og med stort bilde om den norske professor Johan Schreiner, som ifølge Dagbladet er meget til kar. Han er den reneste skuespilleren der han underviser våre unge akademikere om «nazismen i Tyskland». Og det må man naturligvis også være skal en gå god for den autoriserte historieskrivning om Det tredje rike. Men professoren er ikke bare skuespiller og historieforteller — det er så mange som er det at det ikke påkaller den store oppmerksomheten som Dagbladet vier Schreiner. Nei, han er ifølge bladet «selv så engasjert i stoffet at han hogger hendene som hvite utropstegn ned mot bordet, og markerer ordenes betydning med kjappe smell i treverket». Det er altså ingen tvil om at denne universitetslærer i historie for de unge har den nødvendige objektivitet som skal karakterisere en historiker.

Vel, vi inregistrerer professor Schreiners engasjement i hetsen som et nytt trekk i den verdensoffensiv som har pågått det siste året — til glede for alle røde og halv røde som frykter for at det nye Tyskland kan bli en sperrebom for kommunismens fremtreden. For av all hetsen mot det gamle Tyskland faller naturligvis også hovedparten på det nye, ut fra den enkle kjennsgjering at det alt overveiende flertall av det tyske folk trofast sluttet opp om Det tredje rike og i kamp og nød fulgte det til the bitter end.

Men det er vel også noe annet som ligger bak denne uopphørlige hetsen mot det som var. Det er jo en gammel politierfaring at forbryteren kretser rundt gjerningsstedet, eller for å si det med andre ord, at han påny og påny drives av sin slette samvittighet til å beskjeftige seg med det som skjedde. Stadig søker han å rettfærdiggjøre sine handlinger overfor seg selv og om mulig overfor andre, og aldri får han fred for fortidens spøkelser som jager ham.

På det internasjonale plan har vi det siste år sett at de dyktige iscenesettere trekk for trekk gjennomfører sin storstilte slagplan, og vi har sett alle med den dårlige samvittighet slutte varmt opp om hetsen. En vasser i Eichmannsak og Eichmannbøker, filmer med pussige sannheter om hakekorset, hakekorsmalning, foredrag av både den ene og den annen professor, injuriefeltog og overfall på navngitte personer som beskyldes for noe så utilstedelig som «nynazisme».

Her hjemme, hvor det uten videre settes likhetstegn mellom Quislings individualistiske og idealistiske samfundsyn og den tyske nasjonalsosialismes hårdbarkede kollektivsamfund sprunget frem av den samme materialisme som har ridd Vesten som en mare de siste femti år, slår en naturligvis to fluer i en smekk når en angriper Hitlerstyret i Tyskland for virkelige og oppdiktete forbrytelser. Foruten å svekke det nye Tyskland og NATO, støtter en opp om det hjemlige «retts»oppgjør, som nå vakler så stygt fordi alle dets bærende fundament har vist seg å være svindel og bedrag.

Men en søker naturligvis også direkte å støtte opp om vaklende fronter. For det er ikke bare den personlig engasjerte professor Schreiner som styrter til barrikadene. En annen professor, Frede Castberg, ble også kommandert frem for å forsvare konge og vi hadde nær sagt fedreland. Selv om han ikke kunne mobilisere hverken Schreiners personlige engasjement eller hans skuespillerfakter, så gjorde han da et rosverdig forsøk på å stive opp fundamentene for de mange med den dårlige samvittighet.

Det som ellers er grunn til å merke seg er den voldsomme interesse de gamle svindlere har for å «opplyse» ungdommen både i skoler og på høyskolene. Dagbladet peker på at hensikten med Schreiners foredrag er å gjø-

**Deutsche Handelskammer
in Norwegen**

Fortsatt, medlemsfortegnelse:

Herman Vogt A/S, Automobilvertretungen, Hausmannsgt. 6, Oslo.

Lorentz Vogt, geschäftsführer der Direktor von Norges Industrieforbund, Rådhusgt. 25, Oslo.

Marcus Voss & Co. A/S, Textilwarenimport, Storgt. 25, Oslo.

A/S Voss Veksel- og Landmandsbank, postboks 1, Voss.

Fridthjof Walseth, Eisenwaren, Werkzeuge, Trondheim.

Wandem & Co., Agentur in Eisenwaren u. Porzellan, Skippergt. 44 b, Oslo.

Henry Wang, Textilvertretungen, Akersgt. 7, Oslo.

E. Wedemann, Eisenwarengatur, Kongens gt. 7, Oslo.

Sverre Wegge, Agenturgeschäft, N. Slotsgt. 15, Oslo.

Robert Wenzin, Textilagenturen, Kirkegt. 17, Oslo.

L. Th. Wiborg, Schuhwarenimport, Havneleret, Langbrygga, oppg. C., Oslo.

Jodl - -

(Forts. fra s. 2).

han med sitt offer livet for mange andre. Kanskje hjelper han endog andre slekter til en lang fredsperiode, mens vårt liv næsten ikke har kjent annet enn krig og revolusjon. Et slik offer kan bare et menneske bringe som i sin nasjonale idealisme legemliggjør en verdensordning som nå skal avløses av en annen. Hvis det er slik, da har min død en mening».

3. oktober 1946: «Nådeansøkingen var meg først ikke sympatisk, men da Exner (forsvareren) idag en gang leste opp begrunnelsen for meg, da ble jeg klar over, at jeg var deg (hans hustru)

re «våre unge akademikere enda mere skikket til å gjennomskue og avsløre mennesker og organisasjoner som vil anvende samme taktikk i våre dage». Hvilket vel utlagt vil si: som forsøker å rydde opp i all den løgn og historieforfalskning, alt det rettsbrudd og all den uhumskhet som fulgte i verdenskrigens spor. Og når en spesielt har fått en slik omsorg for ungdommens opplysning, så er det vel fordi den samme ungdom har gitt tilkjenne at den har begynt å tenke selv, og at den ikke lar seg binde alt på ermet lenger av de gamle falskmyntere.

Burde det ikke heller være en oppgave for norske lærere og professorer å understøtte ungdommens søken etter sannheten bak slagord og autorisert historieforfalskning?

For hvem skal redde sannheten om ikke ungdommen?

Planlegger de Gaulle en vestlig middelhavspakt?

Forhandlinger med Tunis og med den spanske forsvarsmister, den tidligere sjef for den blå divisjon Munoz Grandes

Dansk POLITIKEN bringer et interessant privattelegram fra Paris, hvori det blant annet heter:

General de Gaulles nye diplomatiske initiativ i Nord-Afrika utvikler seg i hurtig tempo. Han har idag hatt en lang samtale med den tunesiske president Habib Bourguibas utsending, informasjonssjef Mohammed Masmoudi. Ministeren, som kom tirsdag aften, reiser allerede fredag til Sveits for å avlegge rapport til sin stats-sjef.

Hva er da de planer som de Gaulle idag har forelagt den tunesiske minister, og som han ventes å ville drøfte med president Bourguiba? Det hevdes fra velunderrett hold, at de går meget lenger enn til en innstilling av fiendtlighetene i Algerie. For å forenkle saken, skal det være

og mitt navn skyldig dokumentarisk å slå fast hva som var galt og hva som var riktig. For de kan gjøre hva de vil med meg, men jeg ville gjerne at du skulle oppleve at mitt navn blir nevnt med ærefrykt i Tyskland, som jeg dør for, for det alene og ikke for ære eller rikdom, parti eller makt».

Efter den siste avskjed med hustruen 12. oktober 1946:

«Og ennu en aftenhilsen som vanlig. Det er sent og jeg er dødsens trett. Den klare oktobersol har ennu en gang lyst opp i min selle og jeg har, liggende på sengen, gledet meg over livets røde som den tryller frem på mine hender. Det er dog godt og vakkert bare å ha vært barn, yngling og mann og at jeg ble spart for oldingetilværelsen — — Hvor meget har jeg ikke lest om de siste dager og timer til mennesker som så den sikre død imøte. Men som alt i livet kan man først forstå helt det som er blitt ens egen innerste opplevelse. — Skulde man kunne skildre det i ord som også gav de levende inntrykk av den overjordiske glans i denne hellige stund, da måtte man være en dikter. Det er jeg ikke, bare soldat. Din kjærlighet vil imidlertid fatte og forstå alt jeg ikke kan si i ord, og du vil sammen med meg begripe det meningsløse at jeg kan ta avskjed med deg med en følelse av befrielse trass i alle tilbakefall som enhver vår jo bringer når vinteren ennu en gang slynger sine gnistrende iskrystaller. Jeg hørte orgelet og min lengsel spente ennu en gang ut sine vinger mot deg — — ».

Soldaterkalenderen 1961 kan bestilles gjennom FOLK OG LAND's boktjeneste. — Prisen er kr. 13,—.

de Gaulles plan å søke en løsning av Algerie-problemet ved hjelp av Sahara-oljen og innenfor en nyordning av hele Nord-Afrika. Den franske plan skal i korthet gå ut på å spenne oljeproduksjonen i Sahara for den økonomiske utvikling i alle de land som grenser til ørknen — Tunis, Algerie, Marokko, Mauritania, Mali og Niger. I øyeblikket er Tunis foruten Algerie det eneste av disse land som har økonomisk utbytte av Saharas oljeproduksjon, men dette utbytte er til gjengjeld betydelig og hurtig stigende.

Men da den franske stat kontrollerer Saharas olje, er det intet iveien for at den kan utnytte produksjonen også til gagn for andre land. Det er allerede på forhånd truffet disposisjoner som muliggjør dette.

Men dette kan det naturligvis ikke være tale om hvis de land som grenser til Algerie åpner sine territorier for ytterligere, og særlig for ytterligere kommunistisk, hjelp til den algirske partisanbevegelse. Samtidig med at de Gaulle med sine tunesiske forhandlinger åpner en ny vei til kontakt med algerierne, forsøker han altså å ta fra dem et av deres viktigste kort i tiden fremover, hvis de velger å fortsette krigen, utsikten til kraftig støtte utenfra gjennom de land som grenser til Algerie.

Det er nærliggende å se det besøk som den spanske forsvarssjef marskalk Munoz Grandes i siste uke avla i Paris på denne bakgrunn. Dette besøk som vakte endel harme i den franske presse, fordi Grandes i sin tid var sjef for den blå divisjon på østfronten og vanligvis betraktes som Francos etterfølger, ble omgitt med stor hemmelighetsfullhet. Men på bakgrunn av de Gaulles nye utspill i Tunis er det nærliggende å anta at også dette besøk må sees som et ledd i de Gaulles nordafrikanske politikk. Spania er minst like fiendtlig innstillet overfor en kommunistisk infiltrasjon i Marokko som Frankrike og mulighetene for en «vestlig middelhavspakt» omfattende Nord-Afrika, Frankrike og Spania har allerede tidligere vært ventilert fra fransk side.

minner om
kontingentinnbetaling

for inneværende år. En er også takknemlig for stønad i annen form.

Sekretæren.

Frankrikes sammenbrudd

Et besøk i hovedkvarteret

Senator og tidligere minister Charles Reibel biler fra slottet ved Loire, hvor general Weygand hadde sitt hovedkvarter og til slottet Beauvoir, hvor general Georges holder til med sin stab. Reibel er medlem både av utenrikskomiteen og av hærkomiteen. General Weygand, som setter stor pris på ham har orientert ham om stillingen, men har også rådet ham til å snakke med general Georges. Derfor oppsøker han nå generalen.

Han har forlatt bilen og går inn i slottet. Hans blikk faller på skiltet ved døren. Med store bokstaver står det på hvit kartong: «Øverstkommanderende på nordøst-fronten». Reibel går ikke lenger. I dette skilt ser han hele den tapte krigs ulykke og årsakene: det var lykket general Gamelin å forene i sin person stillingene som øverstkommanderende for hæren og generalstabssjef for forsvaret — og denne uheldige kombinasjon har han bare kunnet oppnå ved hjelp av Daladier. Men på det vis var det lykkedes ham å fjerne den forhatte general Georges, som ellers ville ha blitt generalstabssjef — og dermed var også den dyktigste general Georges lammet. Som generalstabssjef vilde han ha hatt innflytelse på hele krigføringen. Hvor hadde ikke Reibel kjempet mot denne tåpelige inndeling, som marskalk Pétain hadde betegnet som «idiotisk»? Kynisk smilende hadde Mandel svart ham på hans klager: «Ja, forstår De ikke at dette forrykte arrangement hadde sin gode grunn? Hvis vi seirer så står Gamelin der i full glans som den eneste seierherre — hvis det går galt, så har han skaffet seg et alibi: troppene hadde ikke innfridd det han hadde ventet av dem!»

Reibel trer inn i den lille salong, hvor general Georges hilser ham. Han er så opphisset av sine tanker at han gir uttrykk for dem likeoverfor generalen. «De vet ikke hvor rett De har i Deres besværing», svarer general Ge-

General Besson, som det fortelles om idag. Han oppfordret senator Reibel til å handle hurtig, hurtig, hurtig — —

I Führerhauptquartier. Til venstre for Hitler general Jodl, i midten major Deyhle og helt tilhøyre generalfeltmarskalk Keitel.

orges. «Marskalk Pétain har skrevet det samme til meg, men trøstet meg med at jeg bare måtte ha tålmodighet for det kunne jo ikke vare lenge med noe slikt. Dengang var marskalken ennå sendemann i Spania. Ser De, jeg ville ikke gå lenger i Belgia enn til linjen Antwerpen — Brussel — Namur, men Gamelin forlangte at hæren skulde drives frem helt til Holland, noe som var uoverveiet og sterkt risikabelt! Men alt dette er over nå, og De vil vite hvorledes stillingen er nå?» Generalen fører Reibel hen til kartet som henger på veggen og mens han peker på de steder han oppgir på kartet glir uniformsermene hans tilbake slik at man kan se de store arr som generalen ennå bærer på fra attentatet i Marseille, da han satt sammen med utenriksminister Barthou og den jugoslaviske kong Alexander i bilen. De ble begge drept av attentatmannens kuler, mens generalen bare ble hårdt såret.

På kartet er de tyske divisjoner merket av med små svarte pappflag, hvorpå den nærmeste betegnelse er skrevet med hvit skrift. Røde flagg fremstiller panserdivisjonene. De franske stridskrefter blir fremstillet med hvite flagg og det bilde som trer frem viser hvor fortvilet situasjonen er: en sammenhengende kjede av svarte og røde flagg — det er den tyske linje — og overfor den de små klumper av hvite flagg, skilt fra hverandre med store luker — det er de franske styrker, revet fra hverandre. Generalen gjør sin besøk klart hva dette betyr: ingen sammenheng

lenger mellom de enkelte franske grupper og derfor vil de bli omringet av tyskerne med hurtige motoriserte styrker og tilintetgjort enkeltvis. Han peker med fingeren på området ved Saint-Dizier og sier: «Her stod idagmorges en utmerket divisjon under kommando av en fremragende general — den ble angrepet av 400 tyske panservogner og er så godt som helt tilintetgjort — —»

Reibel vet, som nevnt, allerede fra general Weygand hvorledes det ligger an — men disse enkeltheter overvelder ham påny. General Georges snur seg bort fra kartet, går til sitt arbeidsbord og tar noen papirer på hvilke han etterhvert som meldingene løper inn har tegnet opp stillingen. «Igår hadde vi fremdeles 35 divisjoner» sier han, «idag har jeg 25 og imorgen vil det kanskje være 10 igjen. Og hvilke divisjoner! Ofte er det bare etpar bataljoner uten ethvert artilleri. Hvorledes skal de fortsatt kunne yde motstand? Er det ikke til å fortvile over?!»

En general kommer inn og hilser på Reibel. Det er general Besson og han fortsetter de opplysninger Georges har gitt. Han har tårer i øynene da han snakker om sine tropper. «Det er umenneskelig», sier han «å la dem ødelegge uten noe slags håp om å kunne endre situasjonen!»

«De hører hva general Besson sier», bemerket general Georges. «Idag morges var general Huntziger hos meg — han erklærte at han ikke kunne forstå hvorfor denne meningsløse kamp ble fortsatt. General Prételat ringte nettop og han bebreidet meg at jeg var skyld i disse hensiktsløse ofre,

Bøygen

Det er ikke noe som virker så besettende og betagende, som i en lampelysstund å lese Asbjørnsens og Moes folkeeventyr, eller Asbjørnsens huldresagn og Grimms eventyrsamlinger. Intet sted gir folkelysne og mentalitet, folkekarakteren seg sterkere utslag enn i denne folkediktning, som i varianter og overleveringer i rikt mon gjenfinnes i hele den germanske verden og som bærer navnet vandreagn fordi en god del kan vi føre tilbake til Persia og Hindustan, den er anonym og som det heter i ordtøket: «Og denne visa har gjort seg sjøl, og hu kom flytande på ei fjøl».

Uten her av mangel på spillteplass å kunne komme nærmere inn på en karakteristikk av den norske folkediktning, kan man rent generelt si at det hvelver seg en høy himmel over personer og situasjoner. Tendensen er at det gode lønnes og det onde får sin retferdige straff. Bare en detalj må berøres. Fanden, djevelen, karakteriseres oftest som dum. Vi husker Ibsens ord: Se det fikk fanden fordi han var dum og ikke beregnet sitt publikum.

Hvordan folkediktning oppstår gir sagnet om Bøygen i N.-Gudbrandsdal et morsomt eksempel på. Nord for Atnasjøen går elven Atna, som kommer fra Rondane, ut på veldig myr og danner utallige serpentiner og slyngninger før den løper i Atnasjøen. Reinsjegere fra Frøen og Sel kalte denne myren for Bøygen. Bøygen var Atnaelven, som stengte over alt på den store myr ved sine slyngninger, så reinskyttere, som på jakten kom ut på den, hverken visste ut eller inn, måtte sanne at «atter og fram er like langt, ut og inn er like trangt. Der er han og der. Og rundt om svingen, rett som jeg er ute står jeg midt i ringen».

Når André Bjerke i sitt herlige poem om Bøygen uttaler: Den tanken gjør iblant en nordmann fælen, at Bøyge er den norske folkesjelen, så har han nok ikke så liten dekning for sin dom på sine egne premisser som på verdensfot elegant lyder såher: Før holdt han (Bøygen) til i folkeeventyret, nu tar han virksom del i folkestyret.

Man må erklære seg ubetinget enig med Bjerke at den nye utgave av Bøygen er uendelig meget mer usympatisk enn sagnets Bøyge fra myrene under Rondane. Og så en meget viktig forskjell. Bøygen senior kunde en komme utenom. Og ifølge Ibsen vinner Peer Gynt over Bøygen fordi der stod kvinner bak ham. Akk ja, var det så vel med den moderne utgave av dette monstrem som ikke er dødt, ikke levende, sliumet og tåket, og som altså etter Bjerke tar virksom del i folkestyret. Bøygen er blitt demokrat, en

Forts. s. 8

Vi presenterer den siste utsending til FN — —

Nye bidrag til jakten på krigsforbrytelser

Levende menneskefakler til ære for den tsjekkiske president Benesch

Dystre blad fra maldagene i Prag i 1945

PRAG — —

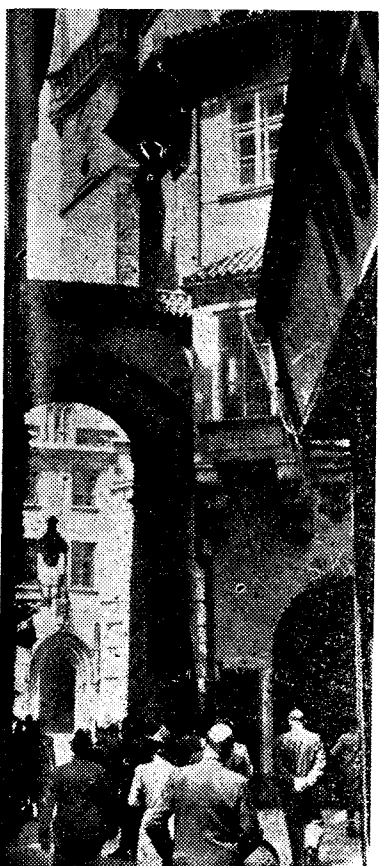
zur Austreibung der Sudeten-deutschen» er utarbeidet av dr. W. Turnwald og bygger på innhentede vitneforklaringer. Den er på hele 600 sider, så herrene skal ikke mangle stoff under sin jakt på forbrytelsen.

Det er ellers nesten ikke mulig å arbeide seg gjennom 600 sider av disse redsler, som vi her skal gi et ganske kort utdrag av etter en omtale av boken av dr. R. Nølle i «Deutscher Beobachter».

Først kan det midlertid være på sin plass å minne om at det ikke finnes noen anklager mot tyskerne for deres opptreden i Böhmen-Mähren i tiden fra Münchenavtalen av 29. september 1938 og til attentatet på Heydrich 26. mai 1942. Det var dette mord som gav signalet til at det ble proklamert undtagelsestilstand i Böhmen, til arrestasjonen av premierminister Elias, til represalliene mot Lidici 10. juni 1942 osv.

Den bok som kom på et norsk forlag til jul om denne morddåd bekrefter fullt ut det som også den sudettske dokumentasjon slår fast, at attentatet ikke var planlagt av tsjekkiske. De tsjekkiske emigrantsteder i England var motstandere av planen, men det engelske «Office of Strategic», som ble ledet av general William Donovan gjen-

Forts. side 6

— krigsforbryternes blodige by

Nede i Bonn er våre to norske lysalfer, Aftenpostens Bjørn Heimar og Dagbladets Jon-Hjalmar Smith, utrettelige i sin heksejakt på tyske illgjerningsmenn fra krigens dager. Og vel er det at forbrytelsen får sin lønn til syvende og sist — og kanskje ikke bare i Tyskland?

Vi har jo gående på gress her hjemme noen utforskede mordere fra okkupasjons-tiden også, noen som mishandlet sine ofre på forhånd og som selv tok seg rett til å ta menneskeliv under påberopelse av en krig som de ordinære og lovlige militære myndigheter, med regjeringens samtykke hadde avsluttet for verdenskrigens varig het allerede i juni 1940.

Og er det ubehagelig å beskjeftige seg med slike norske ugjerninger, så er det nok av annet stoff å finne i det Tyskland hvor Heimar og Smith henter sine små misdedere Ja, med litt god vilje til å åpne bare gruen og forbrytelsen som vandret i verdenskrigens spor, kunne de kanskje også falle over den virkelige engros-forbrytelse, begått i Tsjekkoslovakia i mai 1945.

Og herrene behøver slett ikke å lese den bok som den tsjekkiske forfatterinne Olga v. Barényi har skrevet om disse ting og som har vært nevnt så ofte i FOLK OG LAND. De kan holde seg til offisielle, vitnefaste kjensgjerninger slik de er fremlagt i en bok utarbeidet av «Arbeitsgemeinschaft zur Wahrung sudetendeutscher Interessen», en institusjon som representerer de utdrevne tyskere og som selv de Willy Brandtske sosialdemokrater må ta hensyn til. Boken som heter «Dokumente

Utbyrterne - opprørerne - ,svikerne'

Jens Børneboes foredrag i Studentersamfundet

III.

Som et slags forspill, som et anslag av ledemotivet i vår kulturrepøke, står to kjetterprosesser, ført for over to tusen år siden, den ene i Athen, den andre i Jerusalem.

Det er prosessene mot filosofen Sokrates og rabbineren Jesus; begge anklaget for å true statens eksistens, altså for høyforræderi, og for blasfemi. Begge ble kjent skyldige, og begge ble dømt til døden. Begge dødsdommer ble fullbyrdet og begge de henrettede lovovertredere er siden gått inn i vår historie som eksempler på den høyeste åndelige adel. I realiteten ble begge dømt for den forbrytelse det er å sette sin egen tanke opp mot autoritetenes og kollektivets tanke. De ble ikke dømt for gudsbespottelse, men for flertallsbespottelse: De er de to første, store svikere. De erklarte seg for sannheten og mot den vedtatte mening. Fra da av og inntil i dag har dette vært den største forbrytelse vi kjenner, fordi den er rettet imot selve verdensordenen. Hver gang et menneske følger sin egen tanke til ende, oppstår enten revolusjon eller kjetteri, — enten høyforræderi eller blasfemi. Mellom disse to store svikere av det vedtatte består en karakteristisk likhet: Ingen av dem skrev ned sine egne synspunkter og sin egen lære. Hverken Sokrates eller Jesus har ettertiden lært å kjenne direkte gjennom deres egne ord, men først gjennom nedtegnelser som er blitt gjort etter deres død — av deres elever og tilhengere. Og enu er likhet: Ingen av dem «arbeidet» eller var «nyttige» i ordets borgerlige forstand. Allerede dette har vært en fryktelig utfordring av den rettfærdige og arbeidsomme borger. Med Sokrates var det ikke så aller verst; han hadde da i alle fall fast bopel og hustru, så ren løsgjenger var han ikke. Men med Jesus sto det verre til: Han var ikke bare uten fast stilling og inntekt, han var også uten fast bolig og adresse. Han var en mann uten plikter og forsørgelsesbyrde. Sett med et bra menneskes øyne, var Jesus intet alvorlig menneske. Han satte seg opp mot autoritetene og skilte bror fra bror og far fra sønn. Han forvoldte ofentlig uro og forårsaket håndgemeng i templet. Etter gjeldende norsk lov, ville han gjentagne ganger ha vært arrestert og straffet etter løsgjengerloven. Når den kirkelige kristendom den dag i dag påberoper seg Jesus som sin største autoritet, da

AKROPOLIS I ATHEN

er dette den frykteligste hån historien kjenner. Det er en bespottelse uten sidestykke. Og når kirkene i dag tar avstand fra Jesu domfellelse og henrettelse, da er dette det frekkeste hykleri: Hvis man i dag kunne tenke seg en gjenfødt Jesus av Nazareth, da ville kristenfolket være de første til å forlange ham straffet og uskadeliggjort.

Han ville svike kirken øyeblikkelig.

Det er vel også å frykte at en gjenfødt Sokrates ville komme i konflikt med universitetet.

Sokrates ble fremstillet i retten i året 399 f. Kr., anklaget for å ha forført ungdommen til å tenke selv, samt for å ha bespottet gudene. Aktor fremsatte påstand om dødsstraff, og Sokrates som var møtt uforberedt frem til rettergangen, improviserte sin forsvarstale. Juryen besto av 500 av Athens beste og mest utmerkede borgere, og den avgjorde skyldspørsmålet til den anklagedes ugunst, han ble funnet skyldig, men ved et forholdsvis lite flertall.

Etter den høyt humane greske praksis, kunne den anklagede selv foreslå et alternativ til aktors begjæring, før straffutmålingen skulle finne sted. Med usedvanlig arroganse foreslo Sokrates som bekjent sitt eget alternativ til dødsstraffen: Han anbefalte juryen at man i stedet for å henrette ham, skulle tildele ham den høyeste borgerlige utmerkelse, å innby ham til middag på Athens rådhus, for byens regning. Det var en hedersbevisning som var så høy, at det stort sett bare var sportsmenn, olympiavinnere, som ble gjort til gjengjeld for den.

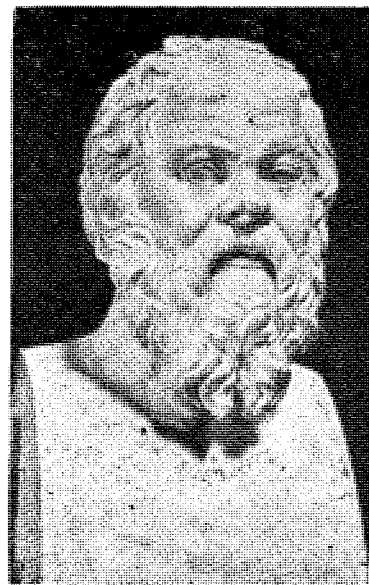
Som man kan tenke seg, var det bare en liten del av juryen som stemte for at

gudsbespotteren og statsfienden skulle bevertes på rådhuset. Majoriteten var henvist til statsadvokatens påstand, og dødsdommen ble avsagt med stort flertall.

Sokrates levde i siviliserte tider; han hadde full yttringsfrihet i retten, han ble human behandlet, og hans henrettelse fant sted på den eneste menneskevennlige måte historien kjenner. Omgitt av sine nærmeste venner inne i dødscellen fikk han overbragt er ferdig kredensett giftbeger, som han selv frivillig kunne tømme i det øyeblikk han selv valgte.

Det ligger et lyst og nesten muntert skjær over rettergangen mot Sokrates: hans domfellelse og død står som en ren anskuelsesundervisning, en demonstrasjon av fornuftens seier over småborgerlighet og bigotteri. Hvis man ikke hadde visst bedre, ville man ha trodd at den sto som en slags sivilisasjonens soloppgang, innledningen til en human og opplyst, menneskevennlig epoke i en ellers nokså blodig historie. Han levde vir-

(Forts. side 7)

Sokrates etter en antikk byste i Museo Capitolino i Rom

Introduksjon - -

(Forts. fra s. 1)

Ettersom tiden gikk, begynte allikevel evolusjonen å tape slaget, og da HOMO SAPIENS, evolusjonens høyeste og fineste skapning, begynte å mestre sine omgivelser og spre seg fritt over jordens områder, så gikk evolusjonens evne til å fortsette differensieringen tilbake.

Menneskene fortsatte med blandingen, og da de faktisk var blitt herrer over sin skjebne, kastet de øyeblikkelig ut naturen og gikk iver med å ødelegge den arv, som denne hadde efterlatt dem — nemlig differensieringen — for evolusjonens fremgang kan bare finne sted på ordinært vis mellom små ikke-kryssende grupper.

(Jo mindre grupper, desto hurtigere kan mutasjoner eller andre modifikasjoner bli overført til alle medlemmer ved innavl, og desto hurtigere vil derfor hele gruppen enten gå frem eller gå tilbake og bli utslettet i kampen om å overleve. Der er selvfølgelig ingen iboende feil ved innavl, men en hvilken som helst feil som gruppen kan oppta, vil ved innavl hurtig bli betonet, så gruppen som følge derav utslettes. Med denne utslettelse forsvinner også denne defekt. Avl utenfor gruppen vil, skjønt det kan synes å undertrykke defekten en tid, bare utbre den mer inntil fler og fler etterkommere er besmittet med den uheldige arvefaktor, som vil bryte frem når som helst i fremtidige generasjoner. Også etter naturens plan finner der ikke sted så meget konkurranse mellom to individer av samme gruppe eller underart, som mellom to differensierte typer, mellom grupper, mellom underarter eller mellom arter. Det ville bli hensiktsløs selvødeleggelse. Derfor vil innavl og samarbeide innen gruppen ha en utviklende verdi i og med at det styrker gruppen i kampen for gruppens overleving i konkurranse med inferiøre arter eller underarter, som derigjennom utslettes).

En kryssning mellom to grupper har alltid betydd utslettelse av den beste type, skjønt de lavere underarter måtte forbedres gjennom en slik kryssning, så vil den mer fremskredne bli satt tilbake og vil deretter ha en svakere sjangse i den barske og fullstendig umoralske kamp om å overleve.

EUROPA UNDER STENALDEREN

Det var på samme måte i Europa som i de øvrige deler av verden, at de før-menneskelige arter sluttelig ble utslettet, og Neanderthaleren, som enkelte ærer med tittelen «det første virkelige mennes-

ke», hersket som den overlegne — nesten over hele verden, skjønt der var en lang rekke av neanderthalertyper utover verden. Men i denne oldtidsperiode, den «gamle» steinalder, hvor vi først finner ilden og rått tilhugne stenredskaper, kommer der frem en ny underart av Cro-magnontypen — også med mange variasjoner — som i sin tur utrydder neanderthaleren samtidig med at den i noen grad blander seg med hans kvinner. Dette kommer klart til syne gjennom fund av tallrike skjeletter, som tydelig viser en kryssning. I et tilfelle, ved oppdagelsen av Cro-Magnonhulen i Frankrike, fant man skjelettet av en Cro-Magnonmann og en Neanderthalkvinne foruten et barn, som viste elementer fra begge underarter. Alle hadde brudd på hjerneskallen, hvilket tyder på at de er omkommet under et overfall av en rivaliserende familie eller stamme, eller endog at de var forviste, som levet alene uten beskyttelse fra enten Neanderthal eller Cro-Magnon stammeorganisasjoner.

Hva hendte nu i Europa? Det er klart, at i det utstrakte tynt befolkede land, som strakte seg østover fra Europa, hadde den siste istid gitt mulighet for utvikling av en annen menneskelig underart under isolasjon fra de andre menneskelignende og før-menneskelige underarter. Og envidere at — mens den siste istid trakk seg tilbake — begynte mennesket ved hjelp av sin større hjernekraft og intellektuelle koordinering, som naturen hadde gitt ham, å vandre fra sine oppholdssteder til andre deler av verden. Han hadde naturligvis nu intelligens, den grunnleggende biologiske evne, men han måtte fremdeles oppta en oppsamlet arv av kunnskap. Hans tekniske og kulturelle standpunkt var fremdeles primitivt. Dette er et viktig faktum. Neanderthaleren, i ren utgave, hadde et meget stort hode, men underutviklet på visse viktige punkter (særlig i de viktige front-lapper, som koordinerer og rasjonaliserer aktiviteten). Cro-Magnonmennesket, som fulgte etter ham inn i Europa, var utvilsomt den fineste fysiske mennesketype, som verden noensinne har sett, og han og hans stenbronse- og jernalder-etterfølgere, var i deres mer fremskredne og rene former sannsynligvis mentalt lenger fremskredne (skjønt uøvede) enn vi — deres ufullekomne etterkommere.

Cro-Magnonmannen var ansvarlig for de berømte hulemalerier i Aurignac, likesom et barn av en nordiske jernalder-kelter, oppdradd i en av

JAKTEN PÅ KRIGSFORBRYTELSER

(Forts. fra side 5).

nomførte den likevel. Det var dette «Office of Strategic» som ledet alle aksjoner i tyskokkupert område og som bygget opp og organiserte den europeiske partisan- og motstandsbevegelse. All den patriotisme som fremdeles berømmes så høyt, var altså av engelsk opprinnelse. Det var koldblodig kalkulerert med drastiske tyske tiltak — fordi enhver makt i samme stilling ville måtte gripe til slike tiltak (jevnfør engelskmennenes egne tiltak i koloniene) — og arrangørene gned seg i hendene når blodet fløt, og gårdene ble brent, som det heter i diktet. Det var jo nemlig det som var hensikten: å drive tyskerne til hårde forholdsregler som igjen kunne utnyttes i propagandaen og opphisselsestrafikken.

Det fredelige Böhmen-Mähren som avfant seg med nasjonalsocialismen passet ikke inn i de britiske planer, og så kom mordet på Heydrich.

Men tilbake til det som hendte i mai-dagene i Prag og andre steder. Grusomhetene mot sudettyskerne var ikke spontane, men et resultat av påvirkning fra utlandet. I særdeleshet på grunn av de opphissende hetssendinger fra Prager-kringkasteren (fra 8. mai av) ble byen hensatt i en formelig blodrus av demonisk massehysteri, som åpnet døren for sadismen (dokument S.XX). I en artikkelserie av dr. Emil Franzel hevdes det at disse grusomheter langt overtraff grusomheten selv i hussiterkrigen. («Die Welt» 1950 Nr. 103 til 105).

«Utdrivelsesbølgen», for eksempel tyskernes dødsmarsj fra Brünn i retning av Wien, var ledsaget av uhorste massegrusomheter, som førte til døden for mange tusen tyskere (Dokument S. XXI). Grusomheten tok mange steder en slik form at selv de russiske okkupasjonstroppe tok affære (Dokument XX), — en tsjekkisk løytnant ville mishandle fangene, en russisk oberst lot uten videre løytnanten skyte (Dokument S. 17).

I Prag-Weinberg var en tsjekkisk pike blitt besvangret av en SS-mann. Tsjekkerne skar brystene av henne og sprettet maven opp. Da det her dreiet seg om en tsjekker og tyskerne var tsjekkernes motstandere, så på diktet man tyskerne denne grusomhet. På dette vis oppstod meldingene om tyskernes bestialiteter under tsjekkisk-revolusjonen!

våre skoler idag og derved gitt fordelene ved generasjoners oppsamlede kunnskaper, sannsynligvis vilde gå forbi endog de beste av våre barn.

Gruppe I — Grusomheter

Dokument S. 5, Beretning nr. 1, Prag: Dipl. fysiker K. F. — Forhør 27. 12. 1946: 10. mai 1945 ble vitnet ført fra Wenzel-Platz til Wassergasse. Her var det hengt opp etter føttene på en reklame-tavle 3 nakne lik. De var blitt overhellet med bensin og brent. Ansiktene var mishandlet til ukjennelighet, tennene slått ut. «Vi seks mann måtte slepe likene til Stefangasse, den kokte hud klebet seg fast i hendene våre!»

Dokument S. 14: Beretning nr. 6 av 6.11.46 (Hildegard Hurtinger): Tyske unggutter, piker og soldater ble hengt levende opp i lyktestolpene, overhelt med petroleum og antent.

Dokument S 39 (Beretning nr. 15), vitne dr. med. Hans Wagner: «Beretning om redslene med de levende fakler blir gjengitt av øyenvitner» — S. 24: Søndag 13. mai 1945 ved middagstider kom president dr. Benesch til Prag. Til ære for ham ble tyskere antent som levende fakler i lange rekker. I nærheten av Stände-Theater hang det på reklamesøylen de halvforkullede rester av en tysk soldat, bundet med føttene opp. Den høyre arm manglet til skulderleddet, åpenbart var den fjernet ved amputasjon.

Dokument S. 10, (Beretning nr. 3 — forhør av Marianne Klaus 26.6.46): Jeg så revolusjonsdagen en SS-mann som var hengt opp i en lyktestolpe i det ene benet og som brant nedenfra og oppover. «Det var 10. mai 1945 i Prag!»

Gruppe II — Grusomheter

Dokument S. 4 (Beretning nr. 1 av 27.12.1946): Man trakk skoene av oss og jaget oss barbert over knust glass.

Dokument S. 38 (Beretning nr. 15 av 27.9.1950, dr. med. Hans Wagner): I Holleschowitz måtte en lidelsesfelle Bubenicek på plassen foran kirken (sammen med mange andre tyskere) løpe barfotet frem og tilbake over glasskår. Han skar seg i beina og ble syk av ondartet blodforgiftning.

Gruppe III — Grusomheter

Dokument S 46 (Beretning nr. 1): Den nettoppnevnte blodforgiftning ble uten narkose og uten lokalbedøvelse operativt behandlet. Heller ikke ved andre operasjoner måtte det brukes bedøvelse. (S. 48) — selv ved et alvorlig magetilfelle med bukhinnebetendelse ble det (under brøl og jammer fra den ulykkelige pasient) operert uten narkose. Sårede soldater, i hvis svulster det vrimlet av mark og som var helt dekket av utslett, fikk ingen legehjelp.

Gruppe IV Grusomheter

Dokument S. 17. Forhør av 9. 3. 1950, Hans Freud: Ved transport til Sparta-Platz (Prag) så jeg hvorledes tsjekkerne bant en kvinnesammen med sitt barn og kastet dem over rekkverket ut i Moldau.

Dokument S 56 — Forhør av 22.2.1951, Julius Friedell vedrørende blodbadet i Landskron av 17.5.1945: Foran Rådhuset var det en beholder med luftbeskyttelsesvann. Sårede tyskere ble kastet opi det etter hverandre og hindret i å få hodet over vannet med stokker og stenger.

Gruppe V — Grusomheter

Dokument S. 16: Fangne tyskerne ble som regel ikke skutt, men bare såret for å pine dem.

Dokument S. 23: De som skulle skytes ble ikke drept ved nakke- eller hodeskudd, men skutt i maven for at de skulle ligge og lide i timevis.

Gruppe VI — Grusomheter.

Dokument S. 20: Kvinner ble voldtatt i nærvær av deres barn.

Dokument S. 12: Vakre piker ble på en eneste natt voldtatt flere dusin ganger. Mange av dem hadde avbitte neser om morgenen.

Gruppe VII — Grusomheter

Dokument S. 45 — Beretning nr. 15 av 27.9. 1950: Guttene måtte slikke opp blodet av stenflisene, noen barn kastet opp, de andre måtte spise oppkastet. Tilslutt klarte ikke de torturerte disse grusomheter og ble på ny pryllt opp.

Dokument S. 51 — Beretning nr. 17 av 21.5. 1946: Folk ble tvunget til å slikke på skittentøyet fra dysenterisyrke (etter at soldatene hadde kastet disse smittefarlige beklædningsstykker i ansiktet på dem). Hvis de vegret seg, ble de slått til de mistet bevisstheten. (Vitneprov av grensekommisæreren i Wiesau).

Dokument S 14 — Beretning nr. 6 av 6. 11. 1946 — Scharnhorstschule, Prag: — Barna ble servert spyttbakken som mat. Den som vegret seg ble slått. I St. Gotthardkirken måtte de kysse likene som allerede var gått i forråtnelse, og slikke opp blodet på kirkegulvet.

Dokument S. 23 — Beretning nr. 14 fra Prag-Raudnitz: Tyskere måtte spise avføring.

Gruppe VIII — Grusomheter

Dokument S. 14: Svangre kvinner ble pryllt til magen sprakk.

Dokument S. 28: Man skar håret av kvinnene, stoppet det i munnen på dem og overhelte dem med skittent vann.

Dokument S. 43: Ved Wilson-jernbanestasjonen i Prag ble hester bundet fast til be-

Bjørneboes foredrag - -

(Forts. fra side 5)

kelig i lyse tider, — etter ham kom mørket.

Det var en rettenkende og utmerket borger av Athen som tok initiativet til at straffesak ble reist mot Sokrates, en viss garver far til en av filosofens elever. Han gjorde det i beste hensikt, for å stoppe den ødeleggende av ungdommens autoritetstro og åndelige lyddighet som Sokrates, tilsynelatende fremkalte hos sine elever. Denne sikkert utmerkede garver viser intet annet enn at den rettenkende og litt innskrenkede mann alltid må betrakte den anderledes tenkende, i det hele tatt den avvikende, den uavhengige som suspekt og umoralsk. Selv i Athen var det ikke bedre enn andre steder, på dette punkt.

Prosessene i Athen året 399 viser ikke en ond verden; den avslører bare et bi-

nene på en kvinne som var slått ned, og jaget i hver sin retning.

Gruppe IX — Grusomheter

Dokument S. 10 — Beretning nr. 3 av 26. 6. 1948 — Marianne Klaus: Jeg så hvorledes en «Wehrmachtgehilfin» ble stenet og deretter ble hengt på på reklameskiltet til en forretning.

Dokument S. 10: To SS-folk ble trampet på maven (til blodet strømmet ut) og deretter kastet ned over en trapp.

Dokument S. 23: Man lot en mann knele ned med senket hode, så fikk han et spark i ansiktet slik at han falt baklengs ned over en trapp.

Dokument S. 26: Noen fanger fikk fingrene knust av kolbeslag. Slike mishandlinger varte i to timer.

Dokument S. 55: Tsjekkerne sparket med forkjærlighet mennene på leggene og i kjønnsdelene.

Dokument 63: Jeg husker en mann som ble innlevret døende med fryktelige beskadigelse av kjønnsdelene. Årsaken: «Jeg hadde solgt grønnsaker til Gestapo».

Dokument S. 16: De fryktelig sønderslåtte legemer ble ofte gnidd inn med saltsyre. Folk fikk i levende live fingrene revet av (på grunn av ringene).

Dokument S. 16: I straffeleiren Kladno ble fangene malt med kokende tjære på huden og prykt.

Dokument S. 50: I Pankratzen så jeg på de utgravde lik at ører og nese var skåret av, øynene stukket ut og hendene kokt.

Dokument S. 51: En mann, som var flyktet fra leiren og fanget igjen, ble lenket og overhelt med kokende vann. Skrikene av mannen som ble pint til døde på denne måte forårsaket nerve-

gott, filistrøst og forløyet samfunn. Det er ikke en mishandlet, blodig og ødelagt fange som lukket øynene i cellen; det er en mann som har beholdt sin fullstendige sjelsro. Han levde i en tid og i et samfunn som lot ham beholde sin menneskeverdighet. Derfor gyser man ikke ved Sokrates-prosessen, men man oppmuntres av den, og når man tenker på det samfunn som dømte ham, da risler man på hodet av det, men man oppgir det ikke. Man godtar at det er håp for Athen. Dessverre kom det mørkere tider etterpå.

Den prosess som ble ført mot rabbineren Jesus i mars året 33, har et langt dystere og uhyggeligere preg. Den romersk-jødiske rettspleie i provinsen var vilkårlig, og barbarisk; den var grusom og blodig, ledsaget av hylende massepsykoser, av en hysterisk domstol, av falske vitneutsagn, sønderrevne kapper, av pinlig forhør og brutalitet. Den tiltalte blir pisket offentlig til blodet renner av ham, han blir slått og hånet foran en jublende masse, man kroner ham med en tornekrone, og etter en prosess som er en åpen hån imot all menneskelig tankevirksomhet, lar man den domfældte bære sitt tortur-instrument gjennom bygatene, og korsfester ham for at henrettelsen ikke skal skje uten at delikventen merker det selv.

Jo, det er kommet dystre tider etter Sokrates! Det er jødene og romerne som bringer kulturen videre. Det er teologene og juristene som har overtatt etter filosofene og billedhuggerne. Det er ikke eiendommelig at den kirkeform som opstod i Roma ble som den ble; her kom virkelig det himmelske og jordiske ekteskap mellom teologien og jussen til å bli inngått. Og kombinasjonen

sammenbrudd hos noen av fangene.

Dokument S. 5: Da jeg besvimte holdt man en brennende fyrstikk mot tærne mine til jeg kom til meg selv igjen. Neste gang jeg besvimte trakk man på nesen min.

Dokument S. 11: Mens jeg var bevisstløs, ble det skåret et stort stykke kjøtt ut av fotsålen min.

Dokument S. 13: Man slo spiker inn i fotsålene mine.

Selv mord

Dokument S. 20 og 47: Fortvilte mennesker åpnet pulsårene på seg, styrtet seg ned fra balkonger og en dr. Lang ble sinnsyk av smerte og hengte seg.

Slik fortsetter det mange hundre sider til.

overlevet selvfølgelig reformasjonen og inngikk som grunnstamme i den nye, protestantiske kirkedannelse.

I første omgang avlet teologien og jussen to barn; inkvisisjonens domstoler, kjetterdomstolene og heksedomstolene, hvor det ble hevdet en rettspraksis man ikke finner maken til, før man er helt fremme ved de kjetterprosesser som har funnet sted i våre dager.

I denne kirkelige kombinasjon av teologi og juss oppsto det uhyggelige og patologiske evighetsbilde man har ennå i dag; escatologien som læren om en uhyre domstol.. Hele verdensutviklingen skal ende med den største straffesak som noensinne har funnet sted. Det er jo slik at man griper seg til hodet: Den evige paradistilstand skal innledes med milliarder av kjetterprosesser. Dette er paradiset.

I den domfældte og henrettede rabbiners navn, forestiller nesten alle kirkesamfunn seg evigheten, livet etter døden som en straffereittssak. Nu skal de slemme, de ulydige, alle svikerne — endelig få igjen. Når vårt legemlige vesen, når vårt jordiske hylster er gått i autolyse, som en rakørret, da skal sjelen gjenoppstå til det største landssvikoppgjør man kan drømme om. Og til dette gleder sjelen seg.

De som har gått litt inn på straffesaken mot Sokrates, vil huske at han i sin tale i retten, går ganske nøye inn på udødelighetsspørsmålet før han tar avskjed med aktor, dommerne og juryen med følgende ord: «Nu er øyeblikket kommet hvor vi skal gå hver vår vei, jeg for å dø, — dere for å leve. Hva som er det beste, vet ingen av oss, — bare gudene».

Her i Norge vet også Hallesby det; han vet at har det ikke lukket svidd av oss før, så skal timen snart komme. Jeg har vanskelig for å oppfatte dette som religion, og i virkeligheten er det vel en slags pervers-barbarisk juss, overført til magiens område.

Det er denne makabre verden som møter oss i straffesaken mot Jesus i Jerusalem i året 33. Det var sikkert en vakker vårdag. Og prosessen var like mørk som dagen har vært klar.

Allikevel står dette store justismord i Jerusalem ved siden av justismordet i Athen, i all sin motbydelighet som en søyle ved inngangen til vår tidsalder. All rett og rimelighet, enhver sunn fornuft skulle tilsi at en kultur, hvis religion, hvis moralbegrep er grunnet på to justismord, på den moral-lære som er blitt skapt av de to uskyldige henrettede, på Sokrates' redelighet og på Jesu menneskekjærlighet,

Bak kulissene:

(Forts. fra s. 4)

fordi jeg ikke gjorde noe for å få innstillet kampen. De ser: de tre armeførere er enig med general Weygand — og da må da regjeringen gi etter! Den kan da ikke la det fortsette slik!»

«Vær sikker på at jeg skal sette hele min innflydelse inn både hos Lebrun og hos ministrene for at det skal bli sluttet våpenstillstand så hurtig som mulig», svarer Reibel.

«Hæren vil takke Dem for det», sier general Georges til avskjed og trykker ham i hånden.

General Besson, hvis stab befinner seg i store motoriserte kontorvogner, som står oppstillet bak trærne i parken, ledsager Reibel til bilen hans. Generalen lukker bildøren og sier så inn gjennom det nedrullende vognvindu: «Handl for all del hurtig, hurtig, hurtig!»

Reibel kjører til Tours. Han vil

burde ha litt ømfindtlig hudakkurat overfor ordene rettferdighet og rettspleie.

Men akkurat det motsatte inntraff. I det samme øyeblikk de kristne hadde overtatt makten, begynte nedslaktningen av de anderledes tenkende. Oldtiden har fostret en rekke hedenske martyrer, men de står ikke omtalt i skolens lærebøker. Den første kvinnelige hedenske martyr var filosofinnen Hypsasia, hun ble bokstavelig talt revet ihjel av kristne munkes, fordi hun var slem og tenkte anderledes enn dem.

Men dette var bare innledningen.

I tiden fremover vrimlet det av forrædere og svikere, som måtte straffes og uskadliggjøres før de fikk lokket andre til å ta lavstand fra den autoriserte mening. En ufattelig mengde kjetterprosesser ble reist, egentlig under slagordet: Hvor medisiner ikke helbreder, der hjelper jern, og hvor jern ikke helbreder, der hjelper ild. Sammenlignet med det som nu fulgte, var prosessen mot Jesus human, renslig og nobel.

Straffesaken i Jerusalem tok forholdsmessig kort tid. Men et senere, nesten like berømt justismord, fant sted i Roma etter at prosessen mot Giordano Bruno hadde vært ført i åtte år. Bruno tilbragte fulle åtte år i inkvisisjonens fengsler, selv han ble brent levende. Selv anvendelsen av de ytterste maktmidler som sto til kirkes tjeneste, klarte ikke å bryte ham ned. Og han avgir derved en like høy, eller enda høyere precedens enn sine fongjengere.

Giordano Bruno ble pågrepet kl. 3 om morgenen, den 25. mai i året 1592 i Venedig av inkvisisjonens politier, han kjempet i åtte år for sitt liv, uten å tilbakekalle sin lære. Han var prototypen på svikeren, over-

si Lebrun alt det han har hørt! Han tenker over den sinnsvake situasjon som denne krig har frembragt: ellers var det alltid sivilistene i regjeringen som når en krig var tapt maset på generalene for å få dem til å slutte — og her er det generalene som må mase på å få den våpenstillstand som sivilistene nekter.

Nå er han kommet til Tours — men han finner ikke Lebrun der lenger, for i mellomtiden har regjeringen flyktet videre til Bordeaux. Reibel reiser straks etter. Han tenker bare på å få fatt i statspresidenten for lidenskapelig å forelegge ham hva han har erfart i hovedkvarteret, for å bevege ham til den eneste mulige beslutning — men her hvor det står på timer går dager med: på grunn av kommunikasjonsforholdene bruker han to dage og en natt før han når Bordeaux.

løperen. Han var en fravalten munk, han skiftet mening, og han ble behandlet deretter under sitt fangenskap, inntil han besteg bålet.

Vel, dette har ingen slutt. Man kan ikke begynne på en skildring av kjetteriets historie, den ville bli svært lang. Europas egentlige åndshistorie er skrevet med blod, av svikere, — avvikere. Av noen som hadde krefter til å holde det igjennom, og av mange, svært mange som brøt sammen i den situasjon å stå alene med sin mening. Man stiller dessverre det hele i et litt forkjørt lys, når man rykker alt inn i glansen av de store, strålende kjetternavn. I vanlighet går det ikke så heroisk for seg, og skillet mellom de to forskjellige svikertyper, — mellom dem som forråder en gruppemening, og dem som forråder sin egen mening — er slett ikke så skarpt og klart som det er blitt fremstillet her, i abstraksjon.

Normalt går grenselinjen gjennom det enkelte menneske. Vi er alle delt i to, og deltar selv på begge sider av den evige krig som foregår mellom kollektivet og utbryteren. Denne kamp er en tilintetgjørelseskrig mellom pressen og den enkelte, en kamp på liv og død. Og frontlinjen går gjennom hver enkelt:

En del av ham — den beste — tilhører den enkelte, ham selv, hans egentlige, tenkende jeg. En annen del av ham — den største — tilhører massen, massemeningene, massefølelsene. Og med denne store, kollektive, sløve, reddende, borgerlige, vane-messige del av oss selv, forråder vi daglig vårt virkelige, hellige jeg.

Dette er et par av de ting man kan si om svikeren og out-sideren: han står meget nær det som er sentrum i vår kultur.

Bøymen . .

(Forts. fra s. 4).

maktt, så en fristes til med Piet Hein i en gruk å spørre: Hva mennesker vil med makt, er svært å forstå? Men svaret er lett: makt det er noe man samler på når man ikke har rett.

Jeg liker de gamle folkeeventyr, og gleder meg den dag i dag over Asbjørnsen og Moe, brødrene Grimm. Hvem liker ikke det lærerike eventyr om lille Rødhette og den stygge, store ulven. Anvendt på Norges historie siden 1905 er dette eventyret om «the big bad Wolf» uhyre aktuelt. Og særlig synes folkeeventyrets motiv å passe som hånd i hanske til hva England i tiden før 9. april 1940 bød Norge av nederrettighet og herrefolksgester. Hver gang jeg leser innledningen til dr. Johan Scharffenbergs «Norske aktstykker», hvor han gjennomgår Norges utenrikspolitiske Golgatha fra 3. august 1939 til 8. april 1940, slår det en: Det er Rødhette og den store, stygge ulven, grangivelig. Det kan ikke være meget norskdom igjen hos de nordmenn som ikke blir *hellig harme* ved lesningen av dette siste kapittel av Englands pirathistorie og skammelige behandling av et naboland som ifølge instinkt og tradisjoner, som Carl Joachim Hambro sa, var Englands beste venn.

På grunn av den innskrenkede spalteplass skal jeg bare her minne om Halvdan Kohts ord i stortinget 8. april 1940: *England fører krigen inn på norsk område.* Alle aktstykkene i Scharffenbergs bok er et eneste sammenhengende bevis for at Koht hadde rett, da han sa i stortinget 8. januar 1940: «Eg må vedgå at eg kan ikkje fri meg frå den mistanken at den britiske regjeringa beint fram har sett seg til fyremål å drive oss inn i krigen». Koht tenkte her på Churchills memorandum av 16. desember 1939 til lydrikt Norge. Scharffenberg tilfører den stikkende bemerkning her: Fra norsk synspunkt er det kynisk og det vitner om åndelig slapphet at det ikke synes å ha vakt oppmerksomhet hos oss. Av memorandumet skal det her siteres følgende bestialske og djevelske sats. «Hvis krigen skulle spre seg til Norge og Sverige ville vi på grunn av britisk herredømme på havet — sikkert ta og holde — passende punkter på den norske kyst etter eget valg. Vi kunne for eksempel okkupere Narvik og Bergen — vi har mere å vinne enn å tape ved et tysk angrep på Norge eller Sverige». Norge ble bombardert med slike trusler.

Og denne Norges bøddel er blitt norsk æresdoktor. Utrolig, men sant, at dette uhyggelige monstrum ble feiret av

nordmenn i tusener som Norges frigjørere!

En i Norge ikke ukjent landsmann av Churchill, lord A. Ponsonby, skrev en bok «Løgnen i krigstid». Det er en skattkiste for alle for hvem sannheten ikke er til for å skjules og gjemmes, og for hvem den dobbelte bunn er et brekkmiddel. Jeg fikk denne boken av en engelsk venn. Jeg siterer: «War is fought in a fog of falsehood, a great deal of it undiscovered and accepted as truth». For de få for hvem engelsk ikke er det rette nynorsk, oversetter jeg det: «Krig blir utkjempet i en tåke av løgn og falskhet, det meste ikke avslørt og godtatt som sannhet».

Lysformekteren Berggrav skrev i 1940 i bladet med det misvisende navn KIRKE OG KULTUR: Krigens lov har først og fremst bruk for løgnen! En lære han fikk godt høve til å omsette i praksis. Og som herren er, så følger ham hans svenner etter 1945. Her myldrer frem en rikdom av myter, legender, eventyr og sagn, som synes å ha bergtatt det norske folk og gitt det splinten av trollespeilet i øyet.

Men felles for all denne *historieforfalskning*, for å bruke dr. Scharffenbergs ord, er at den savner det ekte og etiske særpreg, som gir den gamle folkediktning sin charme og storhet.

Den er kunster, men har ikke noe med kunst å bestille, den er platt og stilløs, den er dårlig konfeksjon, og man merker over alt i disse legender, sagn og eventyr, at de er resultatet av en bevisst ond vilje i den hensikt å føre det norske folk bak lyset, gjøre løgnen til gangbar mynt og nekte faktum. De er laget på provisjonsbasis.

Dette gjelder i fullt mon såvel norsk utenrikspolitikk fra 1905 til 1940 som det dr. Scharffenberg rett ut kaller stormaktens *dumheter* og forbrytelser, slik som han i Norske Aktstykker påviser Englands eneskyld for at Norge ble drevet inn i den annen verdenskrig. Og Koht har forlenget prinsipielt uttalt denne sannhet.

Hva for maskepi lå egentlig til grunn for den engelske erobningsplan, Stratforplanen av 1940 når 148. infanteriregimentets operasjonsordre inneholdt følgende mystiske setning: «Det formodes at vår «hjelp» vil bli mottatt med glede». Dr. Scharffenberg understreker at kommanderende general Laake var innforstått med denne eiendommelige form for nøytralitet fra norsk side. The Sherwood Foresters operasjonsordre diskonterte også nordmennenes påståtte glede over engelsk «hjelp». Det var baser på Norges

FLERE KRIGSFORBRYTERE —

Alle tyske offiserer som kjempet mot koalisjonen Sovjetsamveldet — USA — England er som kjent krigsforbrytere, derom later det til at partene i den pågående kalde krig iallfall er enige. FRIHETEN er full av sorg og bekymring over at krigsforbryteren generalløytnant Friedrich Förtsch er blitt generalinspektør for Bundeswehr etter Heusinger, som har fått en NATO-jobb, mens AFTENPOSTEN på sin side forteller om «ledende nazister i toppstillinger i Øst-Tyskland», blant annet den tidligere generalmajor i den øst-tyske folkearme og nå medlem av nasjonalforsamlingen von Lenski. Denne «var blant de ledende nazister og var med på å treffe viktige rettslige forføyninger som førte til henrettelse av store grupper polakker, nederlendere og tyskere». Det later således til at verden i sin alminnelighet og Tyskland i særdeleshet er full av nazisme, både gammel og ny, og den må være vond å leve i for gode nydemokrater.

WILLY BRANDTS BOK

DEUTSCHE WOCHENZEITUNG i Hannover har begynt å offentliggjøre passende utdrag av Willy Brandts bok på norsk «Forbrytere og andre tyskere», noe selv AFTENPOSTEN har funnet verd en notis. Det bladet naturligvis ikke kan fortelle er at FOLK OG LAND har medvirket til offentliggjørelsen ved å skaffe tyske venner denne oppbyggelige lesning som ellers ikke er i handelen lenger. Willy Brandt forsøkte i QUICK for 1. januar 1961 å avdempe inntrykket av denne for en tysk statsfører noe uheldige

kyst etter eget valg Churchill forlangte 16. desember 1939, noe som mislyktes 7.—8. april.

Dr. Scharffenberg sier i forbindelse med Englands forbryteriske nøytralitets-krenkelse 1939—1940 følgende s. 53 i Aktstykker: De fleste nordmenn er uvitende om okkupasjonens virkelige forhistorie. Mange vil ikke oppgi myten om de alliertes englerene uskyld. Denne myten er Bøymen!

Tålkene holder på å spredes, og etter hvert sprekker trolene for sannhets sol. Men meget står igjen. La meg slutte med Henrik Ibsens ord: Og la kun «systemet» få vrenge seg om, dess før kommer hevnen og holder dom på tidsløgnens ytterste dag.

Hans Egede Nissen.

bok ved følgende originale påstand: «Richtig übersetzt heisst dieses Buch eigentlich 'Verbrecher und das andere Deutschland'». Riktigheten av borgermesterens oversettelse kan våre lesere selv kontrollere!

* AMERIKANSKE NASJONALSOSIALISTER

Føreren for de amerikanske nasjonalsosialister commander George Rockwell har fått rettens kjennelse for at han uhindret har rett til i offentlige taler å gi uttrykk for sitt syn, selvom retten i og for seg naturligvis ikke liker det. Retten fastslår at byen New York ingen rett hadde til å hindre Rockwell i å tale 4. juli ifjor i Union Square Park.

* TALL TIL EFTERTANKE

«Hilfsstelle für Rassenverfolgung» i Stuttgart har foretatt en undersøkelse om jødiske ofre fra Baden-Württemberg. Av de 30 941 jøder som 16. juni 1933 bodde i Baden-Württemberg har ca. 21 500 utvandret og ca. 8 500 døde i konsentrasjonsleire. Etter 1945 er 701 vendt tilbake til Baden-Württemberg.

* GRUFULLT

Den 64 år gamle forvalter ved sykehuset i Zahlendorf er blitt suspendert fra sin stilling av følgende grunn: en

Oslø Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og heisbare loftstrapper.

Tannlege

MAREN KJERDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

TANNLEGE MAAMØEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

ANNELISE PAROW

TANNINNSEIING

Trondhejm

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke - Voidsminde

De har vel ikke glemt bladpengene?

jødisk pasient ved sykehuset fikk sammen med middagsmaten utlevert en gaffel med et inngravert hakekors på. Ved undersøkelse som følge av en øyeblikkelig klage, ble det bragt på det rene at av 5 500 spiseredskaper var 37 gaffler fra et gammelt Wehrmachtslager og disse var forsynt med hakekors. Vi tenker med gru på hvorledes det kommer til å gå sjefen for elektrisitetsverket i Oslo som har hele gitterporten sin full av hakekors!

* NY VERSJON AV «SMØR OG KANONER»

Göhrings berømmelige ord i sin tid om smør og kanoner gikk verden over. Nå følger den vesttyske forsvarsminister i hans spor, idet han 15. februar uttalte i Vilshofen (ifølge Deutsche Wochen-Zeitung) at «det vil snart komme tider da en kaserne er like viktig som en kirke». Sant å si foretrekker vi Göhrings.

* MODERNE HISTORIE-SKRIVNING

I Polen har man nå utgitt en serie med «historiske frimerker». Blant annet omfatter serien 18 frimerker som viser utviklingen av slike «polske» byer som Breslau, Stettin og Danzig!

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 — 44 49 94

Arkitekt

HUSTAD

Beerumsv. 5, Ø. Ullern

Telefon 55 61 29 - Oslo

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forøvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår.

Løssalg 75 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.

Bruk postgronnr. 16450.

Utgiver A/L Folke og Land